

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Gainae Gotthi tyra[n]nide, & mota ab eo Constantinopoli seditione, &
eiusdem interitu. Cap. VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

Episcopus, cum Eutropius ad Basim altaris procumberet, & præ metu consternatus esset, absidens in suggestu, vnde antea, quo facilius audiretur, concionari solebat, orationem in reprehensionem eius habuit. Qua de causa nonnullorum animos admodum videbatur offendere, quod hominem acerbè afflictum non modò non commiseratus est, sed contra vehementer redarguit. Eutropium igitur consulari dignitate exornatum Imperator ob delicta quædam ab illo admissa securi percuti mandavit: & propterea eius nomen ex Consulibus albo deletum fuit, & dignitatis illius titulus soli Theodoro collegæ suo ascriptus. Fertur præterea Episcopum Ioannem, etiam Gainam tum præconem liberè, vt solet, & grauius perstrinxisse, quod non dubitarat ab Imperatore petere, vt vna ex illis ecclesiis, quæ intra urbem erant, Arianis eiusdem cum illo religionis fautoribus tribueretur. Porrò alios, qui in Repub. magistratus gerebant, aliis de causis cum magna loquendi libertate, quæ illi multorum peperit inimicitias, reprehendit. Vnde Theophilus Alexandriæ Episcopus, statim vt illum ordinauerat Episcopum, cœpit animo sedulo agitare, quo pacto insidias illi machinaretur. Atque vt cum nonnullis coram de hac re ex occulto egit, sic plerisque qui longo locorum interuallo ab eo aberant, per literas consilium & voluntatem suam significauit. Nam non modò incredibilis Ioannis loquendi libertas illi permultum attulit molestiæ, Verum etiam quod efficere non poterat, vt Episcopatus Constantinopolis Isidoro ipsius Ecclesiæ presbytero tribueretur. Hoc in loco res fuere Ioannis Episcopi: contra quem hominum maleuolentia ab ipso primo Episcopatus sui tempore quodammodo parturire cœpit. Sed de illo plura dicemus postea.

De Gainæ Gotthi tyrānide, & mota ab eo Constantinopoli seditione, & eiusdem interitu.

CAP. VI.

IStam verò rem planè memorabilem illis ipsis temporibus gestam commemorabo: ostendamque quemadmodum & ipsa ciuitas Constantinopolis, & Romanorum

I 5 fortunæ

SOCRAT. HISTOR.

fortuna, admirabili diuinæ prouidentia subsidio ex maxi-
 mo periculo ereptæ fuerint. Sic igitur habetote. Gaius
 quidam genere Barbarus, Romanorumque ditioni subie-
 ctus, & militia inter illos asuefactus, ita creuit pedeten-
 tim, ut tandem apud Romanos, & equitum & peditum
 dux declararetur. Qui cum tantum principatus esset con-
 secutus, nec seipsum noscere, nec insolentiam animi sui
 moderari potuit: sed omnem, ut dicitur, lapidem mouit, ut
 Romanos suæ potestati subijceret. Idcirco omnem Got-
 thorum gentem, ex ipsorum regione accersit, eos, qui ad nu-
 merum militum augendum erant idonei, retinere apud se con-
 stituit. Et quoniam Tribigildus, communione sanguinis
 cum eo coniunctus, militum, qui versabatur in Phrygia Tri-
 bunus erat, & de sententia Gainæ nouis rebus studebat,
 vniuersam præterea Phrygum gentem subiugauerat, Ga-
 inas operam dedit, ut rerum Phrygiarum administranda-
 rum potestas ab Imperatore ei permitteretur: quam rem
 Arcadius Imperator nihil animo prospiciens, prompto &
 alacri animo illi concessit. Ille igitur extemplo ad bel-
 lum, ut ferebatur, contra Tribigildum gerendum, sed, ut
 res erat, ad occupandam tyrannidem iter capessit: duxit
 secum Gotthorum Barbarorum millia non pauca. Qui
 in Phrygiam ingressus, eam vniuersam subegit. Itaque Ro-
 mani magna tempestate iactati fuerunt, non modo quod
 tanta Barbarorum multitudo se Gainæ adiunxerat, sed et-
 iam quod partes Imperij ad Orientem spectantes, erant tan-
 to periculo expositæ. Tum Imperator prudens consilium
 pro temporis ratione secutus, astutia Barbarum aggressus
 est. Nam missis ad illum legatis, modis omnibus eum
 placare studuit. Ac cum postularet, ut Imperator Satur-
 ninum & Aurelianum duos Consulares viros, ordinis se-
 natorij faciliè principes, quos ipsius conatus retardaturos
 suspicabatur, ad eum mitteret, Imperator etsi animo inuito,
 necessitati tamen parens temporis, concessit. Illi utpote
 pro Repub. mortem oppetere admodum cupientes, excel-
 so & erecto animo Imperatoris mandato obtemperarunt.
 Proinde in planitie in qua equos ad cursum exercere so-
 lent, longè à Chalcedone, Barbaro obuiam facti sunt, ad
 quemcunque cruciatum subeundum parati. Verùm isti ab
 illo

illo nihil perpessi sunt mali: atque ille rem cupitam dissimulans, Chalcedonem contendit. Ibi Arcadius ei fit obuiam. Ac cum Imperator & Barbarus simul in templo essent, in quo corpus Ephemiae Martyris conditum & sepultum est, iusiurandum mutuò dant, se reuera, alterum alteri, non aliquando facturos insidias. Caterùm quamuis Imperator, vir qui iusiurandi religionem, utpote pius permagno aestimabat, iusiurandum firmè seruauit: tamen Gainas & foedera rupit, & ab eo, quod apud animum suum proposuerat, minimè destitit, sed in vrbe Constantinopoli, & in vniuerso Imperio Romano si modò posset incendia facere, prædasque agere cogitauit: Itaque Constantinopolis propter infinitas Barbarorum copias, quæ illam occupabant, Barbara ferè facta est: eiusque ciues & incolæ captiuorum loco habitati. Tam graue etiam immincebat periculum ciuitati, ut Cometa maximus à cælo ad terram usque peruadens (similem verò antea nemo aliquando aspexerat) illud ipsum portenderet. Gainas primum omnium exuto pudore argentariorum officinas, in quibus argentum publicè vendi solet, diripere in animo habuit. Sed cum fama conatum eius ante patefecisset, quàm rem aggressus sit, & argentarii propterea cauerent, ne argentum in mensis nummulariis exponeretur, ille deinde aliud facinus tentare constituit: & cum iam nox esset, Barbarorum multitudinem ad Palatium incendendum mittit. Quo quidem tempore planè constabat, quàm illa ciuitas Deo curæ esset. Nam multitudo Angelorum, qui speciem hominum armorum corpora immani magnitudine habentium præ se ferebant, illis, qui insidias vastando Palatio parauerant, visa fuit: quos Barbari ingentem reuera exercitum & strenuum esse suspicati, obstupescerunt, indeque se subdixerunt. Quod, postquam Gainæ nuntiatum fuit, incredibile videbatur. Nam certò sciebat tantas copias armatas Romanorum (in singulis enim ciuitatibus separatim collocatæ erant) ibi adesse non potuisse. Nocte igitur sequenti, & post etiam non semel, alios misit. Vbi vero ad eum sæpius milites eò mittentem eadem fuere relata (angeli enim Dei idem visum semper oculis insidiantium subiecerunt) tandem ille ipse cum ingenti manu profectus, illo de mi-

SOCRAT. HISTOR.

de miraculo periculum facere voluit. Ac cum pro certo intelligeret militum multitudinem esse, eamque interdiu delitescere, noctu autem eius conatui resistere, callidum admodum cepit consiliū, quod ut ipse putabat, Romanis magnopere incommodaret, at, ut rei declarabat euentus, vehementer commodauit. Simulat se dæmonio agitari: & ob eā causam ad templum D. Ioannis Baptistæ (aberat quidem illud à ciuitate ad septimum lapidem) quasi preces ibi facturus, contendit. Proficiscuntur vna cum illo Barbari, qui arma secū clam ex vrbe partim doliis occultata, partim aliis quibusdam machinis contecta extulerant. Ac cum portarum custodes, dolo deprehenso, tela exportari prohiberent, Barbari, strictis gladiis, eos interemerunt. Inde grauis tumultus ciuitatem occupat: omnibus mors impendere videbatur. Veruntamen ciuitas, portis illius vndique firmè occlusis, communitisq;, in tuto fuit. Imperator autem prudenti consilio in tempore vsus, Gainam palam hostem pronunciat: Barbaros, qui in vrbe remanebant, trucidari iubet: vniusq; diei spatium post portarum custodes occisos interposito, milites cum Barbaris intra portas, prope ecclesiam Gotthorum (ibi enim Barbari, qui in vrbe remanserant, erant in vnum collecti) manu configunt: ecclesiam incendunt: permultos illorum trucidant. Gainas, vbi eos, qui nondum erant è portis egressi, interfectos accepit, animaduertitque fraudulentos ipsius conatus minimè ex sententia procedere, decedens è templo in partes Thraciæ contendit. Et cum Cherronesum aduētaret, inde traicere, & Lampfacum proficisci maturat: ut partes versus Orientem vsq; ex eo loco suæ ditioni subijceret. Vbi verò Imperator copias per terram perque mare ante eius aduentum illò miserat, miraculum planè insigne diuina prouidentia illic denuò editum fuit. Nam cum Barbari nauigiis carerent, rates fabricari: inque illis transmittere cœperunt: Romanorum classis eodem ferè momento adnauigare: Zephyrus grauius spirare. Et ut Romani nauibus facile traiecerunt: sic Barbarorum maxima pars pariter cum equis in ratibus tempestatis violentia huc illucque agitata, ab se mutuo disiecta fuit, marisque fluctibus obruta periit: nonnulli autem à Romanis demersi interierunt. Ad hunc modum itaque ingens Barbarorum

barorum multitudo illo tempore è medio sublata est. Gainas verò inde digressus, & per Thraciam fugam faciens, in alias Romanorum copias forte incidit, à quibus ipse simul cum Barbaris, qui cum eo erant, interemptus est. Atque ista quidem obiter de Gaina sint à nobis commemorata. Quòd si cuiquam placet res in eo bello gestas accuratè cognoscere, legat Gainiam Eusebii Scholastici: qui eodem tempore Troili Sophistæ discipulus fuit. Iste, illius belli spectator factus, res in eo gestas quatuor libris Heroico carmine conscriptis narrauit. Et quoniam recens erat rerum gestarum memoria, ideo ob illud poëma magno in honore habitus fuit. Nuper etiam Ammotius Poëta, idem argumentum carmine contexuit, & ad vndecimum cōsulatum Theodosii Iunioris, quem cum Fausto gessit, coram illo ipso Imperatore recitauit, indeq; summam laudem est consecutus. Bellum hoc finem habuit, Stelichone & Aureliano Coss. Proximo anno consulatum gessit Phraitus: Gotthus quidem genere, sed cum populo Romano magna beneuolentia coniunctus: qui in hoc eodem bello adeò strenuè & fortiter dimicauerat, vt propterea consulatus dignitatem sit affecutus: quo quidem Cof. Imperatori Arcadio filius natus fuit, Theodosius ille bonus, quarto Idus Aprilis. Sed de his satis superq; videmur dixisse.

De schismate inter Theophilum Alexandria Episcopum, & qui degebant in solitudine monachos, & quòd Theophilus Origenis libros anathemate damnauit.

CAP. VII.

DV M his procellis iactantur res Romanorum, illi, quibus sacerdotii dignitas tributa fuit, dolos contra seipfos mutuò commoliri, ad insigne religionis Christianæ dedecus aggressi sunt. Etenim eodem tempore alij eorum, aduersus alios tumultus concitare cœperunt. Quæ pestis ab Aegyptiis sumpsit initium. Causa autem talis fuit. Erat paulò antè quæstio posita, Vtrùm Deus sit corpus, humanaq; sit præditus figura, an corpore vacet, &
non